

چه کنیم تا در معرض تهمت قرار نگیریم

آیت الله قرهی گفت: راهی که انسان می تواند به وسیله آن از معرض تهمت دور شود و خودش را نجات دهد این است: مجالس اخلاق، مجالس بزرگان و مجالس الهی را زیاد شرکت کند تا روحش طیب و پاک شود.

آیت الله قرهی گفت: راهی که انسان می تواند به وسیله آن از معرض تهمت دور شود و خودش را نجات دهد این است: مجالس اخلاق، مجالس بزرگان و مجالس الهی را زیاد شرکت کند تا روحش طیب و پاک شود.

به گزارش خبرگزاری مهر، آیت الله قرهی از درس اخلاق خود مطالبی بیان کرده که متن آن برای علاقه مندان در پی می آید. شیخ بهاء آن شیخ العجایب و مرد عظیم الشان، به نقل از پدر با عظمتشان - که ایشان هم از علمای با عظمت بودند - می فرمودند: هر کسی وارد مجلسی شود که در آن مجلس احتمال تهمت است و بعد دچار تهمت شد، کسی را جز خودش سرزنش نکند. لذا گاهی عوامل تهمت را خود ما می سازیم. وجود مقدس مولی الموالی، امیر المؤمنین، اسد الله الغالب، علی بن ابیطالب (ع) می فرمایند: «مَنْ دَخَلَ مَذَاحِلَ السُّوءِ أَتَهُمْ» هر که به جاهای بد رفت و آمد کند و به جاهایی که مشهور به گناه است برود، مورد بدگمانی و تهمت واقع می شود. خیلی باید مواظبت کنیم.

آیت الله العظمی مرعشی نجفی می فرمودند: نسخه اینکه انسان بتواند از تهمت دور شود و خودش را نجات دهد این است: مجالس اخلاق، مجالس بزرگان و مجالس الهی را زیاد شرکت کند تا روحش طیب و پاک شود.

عزیز من! مجلس اثر دارد. اگر به مجلس گناه بروی، اثر آن تا مدتی در روح و جسمت خواهد بود، شك نکن. اما يك مجلس، مجلس حال است، مجلس معنویت و اتصال به خداست، انسان را به خداشناسی و انسان شدن دعوت می کنند. این مجلس هم اثر دارد. اگر به این مجلس بروی بعد از يك مدت می بینی دیگر تو آن فرد سابق نیستی، حالت متغیر شده، دیگر از گناه بدت می آید. دیگر حتی به جایی می رسی که مانند بزرگان، از اسم گناه هم بدت می آید؛ چون مجلس خوبان عطر است، مجلس خوبان پرورش روح است.

اگر مجلس بد بروی، بد می شوی و این عامل برای تهمت می شود اما در مقابل، مجلس خوبان انسان را طاهر و پاک می کند، به انسان صفا می دهد. مثل درس اخلاق حضرت امام طوری بود که بزرگان فرمودند: وقتی از درس می آمدیم دو سه روز اول گیج بودیم، حالی داشتیم، خوش بودیم، دو سه روز بعد دیگر آرام آرام انتظار می کشیدیم چه زمانی هفته آینده بشود درس اخلاق آقا شروع شود.

مجلس خوبان روح انسان را پرورش می دهد، آن وقت دیگر جسم هم آرام به سمت روح می رود، از نگاه بد، بدت می آید. از شنیدن غیبت بدت می آید. اصلاً خدای ناکرده اگر گنهکار بودی، وقتی یاد گناهت می افتی، از خودت متنفر می شوی که من چه کسی بوده ام؟! چرا زندگی ام را به لجن کشیدم؟! چرا اوضاع خودم را خراب کردم؟! به حقیقت نادم می شوی. دلت می خواهد که با اولیاء و خصیصین خدا باشی. دلت می خواهد مجالس الهی را شرکت کنی. کیف می کنی که در آن مجلس معنوی بنشینی. یک کیف روحی به انسان دست می دهد که در هیچ مجلس شادی نیست!

پیغمبر اکرم، حضرت محمد مصطفی (ص) می فرمایند: «أَوَّلَى النَّاسِ بِالتَّهْمَةِ مَنْ جَالَسَ أَهْلَ التَّهْمَةِ» سزاوارترین مردم به تهمت کسانی هستند که با اهل تهمت؛ یعنی افراد مظنون هم نشینی می کنند.

مولی الموالی (ع) هم می فرمایند: «نَ وَقَفَ تَقَسُّهُ مَوْقِفَ التَّهْمَةِ فَلَا يُلُومَنَّ مَنْ أَسَاءَ بِهِ الظَّنَّ» کسی که خودش را در معرض تهمت قرار می دهد، نباید کسی را که به او گمان بد برده است، سرزنش کند.